Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к
на повъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на повъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 104.	Нинѣ: Завтра:	гр. к.	† Перен. м. Н. 6 О слѣп.	рим. к.	Елены 5. по Вел.	Субота 9 (21) мая 1892.	Всхôдъ сонця 4 г. 15 м.; заходъ 7 г. 39 м. Баром. 762 терм. + 14·0° + 4·9°	Рôкъ II.

Наша суспôльна нужда.

IV.

Наша нужда суспôльна за надто велика, щобы ѥѣ збути лишь кôлькома словами; тожь нехай намъ выбачать читателѣ, що мы трохи бôльше надъ нею розволѣкаємось. А всежь таки и то, що мы пишемо, есть ще нѣчимъ противъ дѣйстности, есть лишь дуже поверховне и, що такъ скажемо, лишь на борзѣ вôбранй деякй проявы зъ нашого житя суспôльного. Нехай такожь не вражає нѣкого тонъ пôдношеныхъ думокъ, а противно, нехай кождый и собѣ старає ся слѣдити та переконувати ся, чи то дѣйстно такъ, якъ отсе мы представляємо, чи нѣ, а вôдтакъ най самъ судить; колижь може въ дечôмъ знайде разомъ зъ нами то саме лихо, нехай же старає ся по своѣй змозѣ противъ него дѣлати. А вже нехай насъ нѣхто не посуджує о якусь нещирôсть, коли може порушимо ще не одну и то дуже болючу сторону нашого житя суспôльного; не на те мы то робимо, щобы комусь докоряти, або щобы лишь добувати на верхъ нашй бруды; але на то, щобы по змозѣ поставити рѣчь въ правдивôмъ свѣтлѣ и показати, де у насъ есть причина всеи нашои нужды суспôльнои.

Той лишь поглядъ на рѣчи подавъ намъ гадку розглянутись трохи близше въ нашихъ институціяхъ и та лишь цѣль руководить нами, коли беремось сказати кôлька слôвъ и о львôвскôмъ „Народнôмъ Домѣ“, а нѣяке „посягательство“. Намъ байдуже, въ чіихъ рукахъ спочиває доля сеи институціѣ, а дивимось лишь на то, якій хосенъ она приносить рускому народови. При сѣмъ мусимо однакожь ще й то додати, що не хочемо тыкати найбôльше болючихъ сторôнъ сеи институціѣ, и не будемо для того розводитись о нѣй широко, щобы якъ разъ не выставити ся на всѣлякй закиды и докоры.

Мы сказали вже повысше, що львôвскій „Народный Дôмъ“ то вѣрный образъ нашои суспôльности и здає ся намъ, що не ошибаємось въ сѣмъ порôвнаню. Гляньмо лишь на самъ будынокъ сеи институціѣ. Львôвъ пôдносить ся: въ мѣстѣ повстають що разъ то кращй будынки публичнй, дѣйстнй палаты, таки саме противъ нашого „Народного Дому“ а вôнъ стоить собѣ, якъ... ну, абы було зъ чимъ порôвнати, то переведѣмъ его назву руску на французку, то й будемо мати, якъ... Hôtel National, якъ звычайный собѣ дôмъ та лишь троха бôльшій. Таке вже було его заложене. Русинамъ, видко, не треба будынкôвъ монументальныхъ, котрй бы вже самою красою его до себе потягали и оставались въ его памяти. Чужій чоловѣкъ, що приѣхавъ бы до Львова, певно не пôшовъ бы оглядати сей рускій будынокъ задля красы его будовы, а оглянувши, то хиба почувъ бы якійсь несмакъ въ собѣ, бо ему представились бы лишь бруднй, попуканй и дощемъ сполоканй стѣны та рядъ дрантивыхъ вôконъ, коли вже не зъ повыбиваными шибами, словомъ, — будынокъ безъ всякого артистичного значеня. Навѣть того льва спинаючого ся на скалу, що має репрезентувати историчне значене будынку, поставили такъ, щобы его нѣхто не видѣвъ; майже бояли ся, абы вôнъ не пригадувавъ нѣкому, що то руска институція на рускôй земли!... Русины боять ся, бачите, навѣть власнои тѣни, якъ жежь имъ дивити ся на пригадку давнои минувшости! А спытаймо теперь, що то за институція „Народный Дôмъ“? Якъ зарекомандувати ѥѣ людемъ чужимъ? По нашôй думцѣ то хиба найлѣпша ще вôдповѣдь сказати: то специфікумъ галицкихъ Русинôвъ. То нѣ институція публична, нѣ приватна; нѣ мѣска, нѣ краєва, нѣ державна, нѣ добродѣйна, нѣ наукова, то нѣ се, нѣ то, то мѣшанина всего, котра называєсь народною длятого, що нарôдъ складавъ на ню грошѣ.

А длячого выйшла та перша у насъ институція зъ найновѣйшихъ часôвъ такою? Просто длятого, що ѥѣ здвигнула суспôльнôсть, котра не знала, хто она, чого хоче и чого ѣй потреба суспôльнôсть, котра мала вправдѣ добру волю и охоту, але котрôй попри то й ще чогось не доставало. А яке насѣне, такй й овочѣ. Институція така, якъ львôвскій „Народный Дôмъ“, колибъ була заложе-

На водахъ.

Образокъ зъ американьского житя.

Мѣсто Сартоґа, то найулюбленѣйше мѣсце купелеве въ Сполученыхъ Державахъ пôвнôчнои Америки.

Місъ Семперъ, особа молода, елеґантна, въ чорнôй шовковôй тоалетѣ, саме що приѣхала сюды на воды. Люде розказували собѣ, що она носить жалобу по своѣмъ батьку, богатôмъ купци гуртôвнику въ Бальтіморе, котрый лише що недавно розпращавъ ся зъ симъ свѣтомъ; она такъ за нимъ жалувала, такъ сумувала, що ажь занепала на здоровлю и ѥѣ рожеве личко вôдъ сльозъ ажь побѣлѣло. Приѣхала на воды, щобы вôдзыскати свôй давный апетитъ и скрѣпити ослаблевй нервы. Якъ всюды, такъ и въ американьскихъ водахъ есть звычай, що коли явить ся хтось незвычайный, то заразъ всѣ на него зглядають ся. Такъ було и въ сѣмъ случаю, тымъ бôльше, що то була ще й богата наслѣдниця. Всѣ мужчины зъ великого свѣта, оголосили ѥѣ заразъ найпершою красою та оповѣдали собѣ несотворенй рѣчи о ѥѣ богатствѣ та маєтностяхъ. Але жѣнки не такои були гадки. Для одныхъ була она за блѣда, для другихъ не убирала ся якъ слѣдъ, а панна Канобі, котрои роки вже вôдъ десять лѣтъ стояли все въ однôй мѣрѣ и анѣ рушь не могли переступити двацять и четвертый рôкъ, таки всѣхъ завѣряла, що панна Семперъ все таки не знає такъ поступати и жити якъ то жне ся въ высоко образованыхъ товариствахъ.

Але хороша незнакома анѣ крыхôтки не журила ся тыми помовками; ходила пильно пити воду до жерела, котре приписавъ ѣй лѣкарь, заєдно спускала соромливо очи въ долину и удавала, що ѥѣ цѣлый свѣтъ нѣчого не обходить, коли влѣзлива молодѣжь заглядала ѣй въ очи. Всѣ думали, що молода дама дѣйстно такъ тужить та сумує за помершимъ батькомъ.

Въ ту саму пору загостивъ до Саратоґи такожь и майоръ Фіцконнель, мужчина красный, якъ мальованый, въ самôмъ цвѣтѣ вѣку, котрый такожь зовсѣмъ рôвнодушно дививъ ся зъ горы на цѣлый свѣтъ. Вôнъ выглядавъ на дотепного офіцира. Люде розповѣдали собѣ, що вôнъ анґлійскій майоръ, а его братъ то найбогатѣйшій льордъ на цѣлу Анґлію. Дехто догадувавъ ся, що вôнъ має великй доходы зъ маєтностей, положеныхъ въ захôдныхъ сторонахъ Сполученыхъ Державъ.

Майоръ Фіцконнель не шукавъ нѣякихъ знакомостей, не пхавъ ся въ товариства, але знавъ ся на тôмъ, коли хто бувъ для него чемный. Мужчины хвалили его здоровый розумъ и славили его знане свѣта та паньске поведене. Дамы замѣчали, що вôнъ якось бокувавъ вôдъ нихъ, такъ, що они не були въ силѣ высказати о нѣмъ свого суду; але якъ разъ тому стали они ще цѣкавѣйшй.

Стало ся случайно, що майоръ Фіцконнель и панна Семперъ стрѣтили ся одного дня при жерелѣ. Майоръ набравъ бувъ якъ разъ въ свою склянку чистои якъ сльоза воды, коли надôйшла місъ Семперъ. Майоръ бувъ собѣ чемненькій чоловѣчокъ и подавъ паннѣ свою склянку; але коли она пила, упала ѣй красна батистова хусточка на землю. Майоръ пôднявъ чемно хустку и подавъ ѥѣ паннѣ, котрôй тая чемнôсть офіцира такъ сподобалась, що она ажь почервонѣлась — а при тôмъ выпавъ ѣй въ рукъ маленькій кошичокъ, въ котрôмъ красна місъ носила свою ручну роботу. Завсѣгды чемный воякъ, пôднѣсъ и кошикъ та подавъ его паннѣ.

Поклонившись опôсля чемно, пôшовъ вôнъ на прохôдъ, а панна вôдôйшовши вôдъ жерела, пôшла до свого помешканя. Розумѣє ся, що й годѣ припустити, щобы довька богатого гуртôвника незапримѣтила двѣ такй чемности брата анґлійского льорда и не умѣла ихъ оцѣнити. Такожь годѣ й то припустити, щобы чемный офіциръ не догадавъ ся, чого панна спаленѣла. Але поки що, то рѣчь певна, що одно пôшло въ одну, а друге въ другу сторону, не оглядаючись навѣть за собою.

Але панна Семперь, дбаючи про своє здоровлє, зайшла одного дня, и то дуже раненько, до жерела. Та бо й майорови захотѣлось вôдотхнути свѣжимъ воздухомъ въ ту пору,

на зъ певными и ясными цѣлями, могла бы була доси принести своему народови величезни̂ користи, була бы его бодай о два разы тôлько лѣтъ посунула напередъ, кôлько лѣтъ сама стоить. Тымчасомъ яка зъ неи користь?.... Не хочемо дальше говорити, бо й серце болить и готовъ ще хтось сказати, що у насъ якась инша цѣль на гадцѣ, якъ добро народу. Нинѣ у насъ таки̂ часы, що скажи лишь словечко правды людемъ въ очи, то они заразъ накинуть ся и коли не добачать въ тôмъ вже зрады народу, то певно особисти̂ напасти. А мы мусѣли бодай въ сей спосôбъ порушити справу „Народного Дому", бо вôнъ ставъ ся прототипомъ для Домôвъ Народныхъ на провінціи. Нехай же ти̂, що ихъ закладають, дивлять ся добре на то, щобы и зъ нихъ не бувъ такій хосенъ якъ зъ институціѣ, що повинна бы дѣйстно бути взôрцемъ.

Перейдѣмъ же теперь до найстаршои у насъ институціѣ, до Ставропигійского Института. Ся институція, брятство церковне, стоить вже звышь 300 лѣтъ; а глянможь, де слѣды еѣ дѣяльности, еѣ кôлькасотлѣтного истнованя? Скаже хтось: она зберегла намъ нашь обрядъ, зберегла памятники давнои минувшости, заховала традицію... Тай тôлько. Непеперечимо, що и она мае свои заслуги, але кождый безсторонный чоловѣкъ, судячій рѣчи безпристрастно и обективно признасть, що ти̂ заслуги вôдносять ся бôльше може до минувшости якъ теперѣшности та роздѣлюють ся въ рôвной мѣрѣ и на цѣлый народъ. И ся институція есть такожь мѣшаниною, мѣшаниною цѣлей релігійно-обрядовыхъ зъ свѣтскими, добродѣйныхъ зъ промыслово-торговельными, а зъ того выходить зновъ таке, що нема хôсна нѣ Богу нѣ людемъ. Ставропигійскій Институтъ славить ся тымъ, що бувъ розсадникомъ культуры и просвѣты на Руси. Признаемо. Але пытаемось, длячого той институтъ, що черезъ кôлькасотъ лѣтъ удержуе печатню, не выховавъ намъ хочь бы свѣдомыхъ своеи народности и своеи вѣры товаришѣвъ штуки друкарскои? Длячого той инстинутъ не бувъ въ силѣ пôднести своеи печатнѣ до первостепенного значеня? Длячого институтъ той яко релігійно-обрядовый не мôгъ по нинѣшный день згорнути около себе ти̂ останки рускои людности — о мѣщаньствѣ не можна вже говорити — въ мѣстѣ? Замѣсть простои вôдповѣди — чуемо вже то — буде хтось нарѣкати на всѣляки̂ злиднѣ, на обставины політични̂ и т. д. А мы свое скажемо: тому, що институтъ выйшовъ и истнуе середъ суспôльности несвѣдомои себе самои, несвѣдомои своеи цѣли и свого призначеня. Перши̂ основателѣ мали добру волю и охоту, але оставили дальше дѣло своимъ нездалымъ наслѣдникамъ.

Такъ то завсѣгды бувае, що тамъ, де суспôльнôсть до нѣчого, тамъ и институціи еѣ бувають такижь сами̂, хочь бы они матеріяльно не знати якъ добре стояли, хочь бы розпоряджали не знати якъ великими фондами; ти̂ фонды будуть марнувати ся а хôсна нѣякого не принесуть. На сихъ двохъ институціяхъ найлѣпше то бачимо. Де ти̂ люде, що они ихъ выплекали, выховали на хосенъ и на славу руского народу и его вѣры? Де видими̂ наслѣдки ихъ дѣяльности?... А може то хиба лишь мы ихъ не бачимо. Беремо охотно на себе ту вину, що мы слѣпи̂.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю комісіѣ податковои промавлявъ при ґенеральнôй дебатѣ надъ податкомъ заробковымъ пос. Телишевскій и доказувавъ потребу установленя краевыхъ комісій податковыхъ, а колибъ то було неможливе, то бодай покликане репрезентантôвъ всѣхъ краѣвъ австрійскихъ до комісіѣ контиґентовои. Бесѣдникъ заявивъ, що волить проектованый законъ якъ дотеперѣшный законъ о податку заробковôмъ.

Въ Колѣ польскôмъ вела ся вчера дальша дебата надъ управильненемъ валюты. Промавляли послы Вельовейскій, Рутовскій и Козловскій. — Пос. Вельовейскій заявивъ, що хочь есть за подвôйною валютою (золотою и срѣбною), то радить однакожь голосувати за проектомъ правительства, а то треба выразно зазначити яко жертву интересовъ краю для интересôвъ державы. — Пос. Рутовскій промавлявъ за золотою валютою. Вôнъ зазначивъ, що поглядъ въ Галичинѣ на валюту есть подѣленый. Галичина выслала трохъ знатоковъ, зъ котрыхъ кождый есть иншого погляду, а всѣ три вернувши дôстали вотумъ довѣрія вôдъ тыхъ, що ихъ выслали. О потребѣ золотои валюты рѣшають вôдносины, а на теорія; біметалізмъ есть шкôдливый для рôльництва и длятого вôнъ промавляе за золотою валютою. — Пос. Козловскій доказувавъ, що золота валюта выйде на некористь робôтникамъ, але заявивъ, що буде такъ само якъ и пос. Вельовейскій голосувати за проектомъ правительства.

Минувшого тыждня въ суботу була депутація руского клюбу Рады державнои у міністрôвъ п. Залеского и ґр. Шенборна а въ понедѣлокъ сего тыждня у президента міністрôвъ ґр. Таффого, у міністра просвѣты дра Ґавча и у шефа секціѣ дра Ріттнера. Послы Мандычевскій и Барвѣньскій були у міністрôвъ ґр. Таффого, Ґавчя и Залеского въ справахъ шкôльныхъ. Подякувавши за обявлену прихильнôсть для домагань Русинôвъ на поли шкôльництва, зажадала депутація руского клюбу, щобы ґімназія въ Коломыи була активована вже на рôкъ шкôльный 1892/93-ый, щобы приступлено вже до основаня катедры рускои исторіѣ въ львôвскôмъ университетѣ, и щобы заведено четвертый рôкъ рускои семинаріѣ духовнои въ Станіславовѣ. — Що до активованя рускои ґімназіѣ въ Коломыи уже зъ початкомъ найблизшого року шкôльного вказували всѣ три міністры на то, що на выдатки удержаня тои ґімназіѣ треба буде потрѣбну суму вставити въ буджетѣ, отже трудно буде еѣ ввести въ жите уже зъ найблизшимъ рокомъ шкôльнымъ. На то замѣтивъ пос. Барвѣньскій, що помѣщене на школу есть, не треба вынаймати, отже й выдатки поки що будуть менши̂. Тогды міністеръ Ґавчь заявивъ, що буде старати ся справу тую полагодити по змозѣ якъ найскорше та найкористнѣйше и власне дожидае приѣзду Намѣстника ґр. Баденіого, „котрый — якъ сказавъ п. Міністеръ — дуже прихильно займае ся справами рускими". Що до основаня катедры рускои исторіѣ въ университетѣ львôвскôмъ, заявивъ міністеръ Ґавчь, що ся справа теперь веде ся и незадовго буде доведена до кôнця. Потôмъ міністеръ Ґавчь зôйшовъ на руски̂ чотирокласови̂ школы вправъ (женьску у Львовѣ и мужески̂ въ Станиславовѣ и Тернополи), котри̂ вже въ осени отворять ся, и высказавъ надѣю, що зъ тыхъ шкôлъ повинна выйти велика користь для Русинôвъ. „Взагалѣ—сказавъ Міністеръ— я сподѣваю ся, що зъ часомъ поведе ся заспокоити потребы Русинôвъ на поли шкôльництва, тымъ бôльше, що справедливôсть тыхъ жадань признае и Намѣстникъ Галичины и галицка краева Рада шкôльна". Що до заведеня четвертого року рускои духовнои семинаріѣ въ Станиславовѣ, то міністеръ Ґавчь сказавъ, що оно вже въ недовгôмъ часѣ буде полагоджене користно.

Шефъ секціѣ въ Міністерствѣ просвѣты дръ Ріттнеръ, запевнивъ депутацію руского клюбу, що мѣшаный характеръ теперѣшнои рускои школы вправъ буде уступати постепенно.

Президентъ міністрôвъ ґр. Таффе, приймаючи депутацію руского клюбу, заявивъ, що правительство мае найлучши̂ намѣреня що до Русинôвъ и признае ихъ потребы, однакожь все дасть ся зробити лишь постепенно. Дещо вже зроблено, други̂ домаганя Русинôвъ трактують ся теперь. Потôмъ президентъ міністрôвъ просивъ, щобъ и Русины зъ своеи стороны вôдносили ся до правительства зъ довѣріемъ, а вôнъ мае надѣю, що остаточно и руска справа домашна буде розвязана користно.

До міністра Шенборна удавали ся послы Охримовичь и Мандычевскій зъ представленемъ въ справѣ обсады нотаріятôвъ у Львовѣ. Представивши и умотивувавши потребы Русинôвъ мѣста Львова, высказали надѣю, що міністеръ теперь, коли опорожнилось кôлька нотаріятôвъ у Львовѣ, при обсадѣ увзглядднить потребы Русинôвъ мѣста Львова и бодай оденъ нотаріятъ обсадить Русиномъ. Ґр. Шенборнъ признавъ справедливôсть того домаганя руского клюбу и обѣцявъ его по змозѣ увзглядднити

коли ще спали всѣ други̂ купелеви̂ гостѣ. И знову стало ся лишь случайно, що они тутъ зôйшли ся. Майоръ бувъ такъ само якъ давнѣйше чемный, набравъ шклянку чистенькои воды и подавъ еѣ паннѣ, а то повтаряло ся тôлько разôвъ, кôлько приказавъ бувъ лѣкарь. Кôлько склянокъ выпивъ майоръ за здоровле панны, годѣ вже вôдгадати; але коли зважимо, що лѣкарѣ приписують звычайно навѣть делікатнымъ дамамъ пити чотири до вôсѣмъ склянокъ пôсля курациѣ, — коли вôдтакъ зважимо дальше, що дама зъ делікатными нервами не буде чей такъ скоро пити одну за другою, якъ примѣромъ якій погоничь, лишь поволеньки, зъ пристанками, по трошки — коли отже все то добре розважимо, то не буде насъ то дивувати, що досыть ще лишило ся часу, щобы навязати яку таку розмову и дальше еѣ вести.

И дѣйстно такъ було. Отъ и прийшло до першого зближеня, а коли обое выпили приписане число склянокъ, то позволивъ собѣ майоръ попросити панну на маленькій прохôдъ, ну, и очевидно она нѣбы то зъ разу не хотѣла, але вôдтакъ на то пристала. Божь то, бачите, бувъ дуже гарный поранокъ.

Коли они опôсля на знакъ дзвôнка прийшли до ѣдальнои салѣ на снѣданокъ, то у обоихъ були лиця таки̂ повни̂ житя, таки̂ румяни̂, а обое мали при тôмъ такій апетитъ, що имъ ажь всѣ други̂ гостѣ завидували. Звѣстна прецѣ рѣчь, що то може свѣжій поранный воздухъ!

О десятôй годинѣ выйшла місъ Семперъ изъ своеи комнаты, а чорна сукня на нѣй була ѣй теперь особливо до лиця. Проходжувала ся сама одна по парку чогось задумана и держала отверту книжку въ руцѣ. Теперь пустилась простѣсенько ажь на самъ конець парку, щобы ѣй тамъ нѣхто не перешкаджавъ въ еѣ задумѣ. Але бо й майоръ шукавъ самоты и длятого выбравъ ся на свôй звычайный прохôдъ. Стрѣтивъ случайно панну, пристанувъ, перепрашавъ еѣ та звинявъ ся, коли вôнъ ѣй може своею особою перешкаджае и сказавъ, що готовъ въ сей часъ вернути ся назадъ. Але панна Семперъ почала его завѣряти, що вôнъ зовсѣмъ ѣй не перешкодивъ, противно, що... и замкнула книжку. Сѣла собѣ на лавочку зъ муравы а майоръ сѣвъ коло неи та ставъ еѣ розпытувати, що она такого читае, и не мôгъ ажь нахвалити ся, якъ то она умѣе пôдобрати собѣ вôдповѣдныхъ книжокъ до читаня. Пôшла розмова таки на добре и протягнула ся ажь доти, доки ажь дзвôнокъ не давъ зновъ знати, щобы гостѣ купелеви̂ сходили ся... на обѣдъ. И симъ разомъ не потребували они жалувати ся на злый апетитъ. О четвертôй годинѣ по полудни помôгъ майоръ всѣсти паннѣ до пароконного фіякра, сѣвъ и самъ, и такъ поѣхали обое разомъ до Ліндъ, недалекои оселѣ. А Саратоґа славна зъ того, що еѣ околицѣ пречудесни̂.

(Конець буде.)

Переглядъ політичный.

Pol. Corr. заповѣдае, що спôльнѝ Делеґації будуть скликанѝ въ половинѣ вересня сего року.

Нинѣ мае вôдбути ся спôльна нарада всѣхъ членôвъ Палаты панôвъ, належачихъ до правицѣ. Завтра же вôдбуде ся засѣдане Палаты панôвъ, на котрôмъ буде вести ся нарада мѣжь иншимъ также надъ стабілізацією инспекторôвъ окружныхъ. Зачувати, що на тôмъ засѣданю буде такожь выбрана комісія для предложень валютовыхъ.

На авдіенціи у Є. Вел. Цѣсаря були вчера Маршалокъ краевый кн. Санґушко и депутація зъ мѣста Коломыѣ.

Россійскій амбасадоръ въ Парижи ґр. Моренгаймъ, мавъ одержати приказъ заявити правительству французскому, що гостина царя въ Берлинѣ була въ засадѣ вже давно порѣшена и не лишь не доказуе нѣякои змѣны въ россійскôй політицѣ, але противно есть доказомъ обставаня при кронштадскôй проґрамѣ. Цѣлею тои проґрамы було поставити миръ на крѣпкихъ основахъ. Гостина царя въ Берлинѣ покаже, що царь санкціонуючи французско-россійске порозумѣне, не руководивъ ся ненавистію до Нѣмеччины.

Побѣду Трікупіса уважають въ Греціи загально за велике щасте для краю. До Трікупіса надходять навѣть изъ заграницѣ численнѝ привѣтнѝ телеґрамы. Двохъ міністрôвъ, котрыхъ не выбрано при выборахъ, подали ся до димісіѣ, але король поки що не принявъ ихъ димісіѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 20 Мая.

— **Громадѣ Цуцылôвъ** въ повѣтѣ жидачôвскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Дирекція скарбу у Львовѣ именувала въ етатѣ зарядôвъ салінарныхъ въ Галичинѣ и на Буковинѣ управителями салінарными и начальниками заряду въ IX. кл. ранґи: управителя гôр. и гутничого Едмунда Віттенберского; управителемъ гôр. и гутничимъ въ IX. кл. ранґи управителя матеріялôвъ Стан. Тархальского; управителемъ матеріялôвъ въ X. кл. ранґи асистента салінарного Франц. Влодарчика; зверхникомъ гôрництва (берґмайстромъ) въ X. кл. ранґи салінарного асистента Щасного Заворского; зверхникомъ гôрництва и гутництва въ X. кл. ранґи салінарного асистента Здислава Каминьского, а асистентами салінарными въ XI. кл. ранґи елевôвъ гôрничныхъ: Кароля Маньковского, Олександра Фолюсевича и Володислава Ґепперта; контрольора уряду продажи соли, Волод. Домбровского управителемъ того уряду въ IX. кл., а помôчного урядника для справъ доменовыхъ при ц. к. урядахъ продажи соли, Едмунда Малиновского контрольоромъ того уряду въ X. кл. ранґи. — Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала сталыми учителями и учительками: Антона Рыбачика управителемъ 4-клясовои школы въ Микулинцяхъ; Ивана Турского учителемъ при 4-клясовôй школѣ въ Микулинцяхъ; Юлію Карачевску учителькою при 2-кляс. школѣ въ Дублянахъ; Іос. Швайковского управителемъ 4-клясовои школы въ Щирци; Николая Браташа учителемъ при школѣ въ Кукизовѣ; Казим. Стемпеня при школѣ въ Дубѣ; Франціску Климкевичѣвну при 2-кл. школѣ въ Радомышли надъ Сяномъ; Ивана Лубѣнця управителемъ 2-клясôвки въ Буцневѣ; Бронисл. Терликовского управителемъ 2-клясôвки въ Давидовѣ.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** на засѣданю въ дня 16 мая с. р. ухвалила: Покликати анкету въ справѣ усталеня рускои правописи и запросити до неѣ: дра Стефана Смаль-Стоцкого, проф. університету въ Черновцяхъ; о. дра Омеляна Огоновского, професора університету у Львовѣ; Алексея Тороньского, катихита при ц. к. академічнôй ґімназіѣ у Львовѣ и професорôвъ тои ґімназіѣ: Онатоля Вахнянина, Константина Лучаковского, Илярія Огоновского и Ивана Верхратского; дальше Теоф. Грушкевича проф. II. ґімназіѣ у Львовѣ, о. Онуфра Лепкого, катихита ґімн. Франц-Іосифа у Львовѣ, Олександра Барвѣньского и Омеляна Партыцкого, проф. учит. семінаріѣ у Львовѣ; признати Ромуальдови Пержецкому, проф. ґімн. въ Коломыи и Гавр. Беркещукови, проф. ґімн. въ Бродахъ четвертый додатокъ пятилѣтный вôдъ 1 мая с. р.; приняти до вѣдомости справоздания инспекторôвъ краєвыхъ зъ люстраціи ґімназіѣ въ Станіславовѣ и деякихъ шкôлъ народныхъ въ окрузѣ Рудки та затвердити вôдповѣднѝ ихъ внесеня и апробувала до ужитку въ школахъ середныхъ книжку: „Wykład fizyki, dla klas wyższych szkół średnich, ułożył Józef Soleski. Cena 2 zł. egzempl. oprawnego“.

— **Вôльнѝ мѣсця въ кадетскихъ школахъ.** Ц. к. Намѣстництво оповѣщуе, що на слѣдуючій рôкъ шкôльный 1892/93 въ початкомъ (т. є. 15 вересня) буде принятє въ приближеню слѣдуюче число ученикôвъ до кадетскихъ шкôлъ: до школы кадетскои для пѣхоты на I. рôкъ у Вѣдни, Будапештѣ и Празѣ по 100; въ Карльштадтѣ, Картгаузѣ (коло Берна), въ Лобзовѣ (коло Кракова), въ Германштадтѣ, Тріестѣ, Лібеновѣ (коло Ґрацу), въ Прешбурзѣ, Инсбруку и Темешварѣ по 30 до 50; на I. рôкъ для артилеріѣ 100; на I. рôкъ для піонірôвъ 50; на II. рôкъ для кавалеріѣ 50; на II., III. и IV. рôкъ шкôлъ кадетскихъ для пѣхоты, на III. и IV. рôкъ для кавалеріѣ якъ такожь на II. рôкъ для артилеріѣ и піонірôвъ будуть принимати ся аспіранты лише въ мѣру опорожненыхъ мѣсць, а мѣсця на III. и IV. рôкъ школы кадетскои для артилеріѣ и піонірôвъ не будуть зовсѣмъ надавати ся въ сѣмъ роцѣ шкôльнôмъ. Поданя о припятє разомъ зъ вôдповѣдными документами треба подавати найдальше до 25 липня 1892 р. до команды тои школы, до котрои убѣгаючій ся хоче вступити.

— **Де жерело еміґраціѣ?** Мы вже не разъ на то вказували, що причиною того, що нашѝ люде продають свои ґрунты, а вôдтакъ еміґрують до Америки або до Россіѣ, не есть така вже велика нужда, щобы ажь люде не могли собѣ дати рады, але несовѣстнѝ аґенты, котрѝ бунтують людей обѣцюючи имъ золотѝ горы въ чужôмъ краю. Ти аґенты обловлюють ся вôдтакъ зô всѣхъ боковъ та збивають маєтки, а темныхъ людей пускають до Америки, абы они звôдтамъ вертали зъ торбами або таки загибали въ дорозѣ, або шлють ихъ до Россіѣ, щобы ихъ тамъ высылали вôдтакъ въ кавказки горы мѣжь Черкесôвъ и Татарôвъ. Найлѣпшій доказъ того маемо теперь въ Золочѣвщинѣ. Сими днями зловили въ Золочевѣ — якъ доносять о тôмъ до „Дѣла“, одного жида, котрый фальшувавъ паспорты для людей, що мали охоту ѣхати до Америки, и продававъ ихъ по 30 зр., а посередникомъ въ тôмъ дѣлѣ и головнымъ аґітаторомъ бувъ В. Баслядиньскій въ Ушнѣ. Таки паспорты попродавъ той жидъ тромъ господарямъ зъ Завулѣвъ, кôлькомъ зъ Ушнѣ и кôлькомъ зъ Черемошнѣ. Ажь ось недавно тому заѣхавъ несподѣвано въ ночи до Ушнѣ комісарь вôдъ золочѣвского Староства п. Стшелецкій зъ жандармомъ, зробивъ ревізію у кôлькохъ господарѣвъ, забравъ у нихъ фальшованѝ паспорты и арештувавъ Баслядиньского. Знайдено такожь листъ вôдъ еміґраційного аґента Іерлята, котрый мешкае въ мѣстѣ Удіне въ пôвнôчнôй Италіи, въ котрôмъ вôнъ обѣцюе перевозити людей безплатно до Америки. Бачите, якіи добродѣи: готовъ нѣбы то кôлькадесять тысячѣвъ риньскихъ заплатити зъ власнои кишенѣ, щобы лишь люде ѣхали! А на кôмъ вôнъ пошукае собѣ выданыхъ грошей?

— **Въ справѣ щѣпленя воспы.** Дня 1 мая розпочавъ ся въ субвенціонованôмъ и концесіонованôмъ заведеню проф. дра Бараньского (улиця Хорущины ч. 26) сезонъ выробу вôсповои матеріѣ и щѣпленя вôспы. Въ тôмъ заведеню, звѣстнôмъ зъ доброты вôсповои матеріѣ, заведено теперь улѣпшеня пôсля найновѣйшихъ вымогъ науки. Заведенє высылае лѣкарямъ здорову и свѣжу матерію до щѣпленя. Бѣднымъ щѣпить ся вôсна безплатно кождого дня вôдъ 2 до 4 годины въ полудня.

— **Зъ судовои салѣ.** Передъ львôвскимъ судомъ присяжныхъ веде ся розправа противъ Йоська Рахмиля Вайхсельбавма, обжалованого о обманьство. При Лычакôвскôй улици у Львовѣ живъ собѣ заможный жидокъ, Дувидъ Шпірерь, шинкарь, котрому добре вело ся, лишь пôдъ взглядомъ религійнымъ бувъ вôнъ щось непевный, майже безвѣръ. У него учивъ Вайхсельбавмъ дѣти, а Шпірерь, прислухуючись лекціямъ зъ гебрейского, почавъ самъ набирати охоты до талмуду, а вôдтакъ и просивъ Вайхсельбавма, щобы его „освѣтивъ“ въ тыхъ тайнахъ талмуда, а за те дôстане хату и харчь. Вайхсельбавмъ приставъ и такъ мудро повѣвъ свою педаґоґію, що Шпірерь не лишь ставъ дуже побожнымъ, але запустивъ пейсы, натягнувъ ярмурку, переставъ продавати ковбасу та иншѝ такѝ „нечистѝ“ рѣчи, сусѣды и свояки прôзвали Шпірера „ребі“, мали его вже майже за святого, ему почали являтись привиды, кидавъ ся, шалѣвъ, ажь поки не мусѣли покликати лѣкаря. Але Вайхсельбавмъ умѣвъ такъ попровадити ґешефтъ, що не лишь умомъ але и кишенею Шпірера заволодѣвъ, бравъ вôдъ него въ переховокъ грошѣ, о чôмъ жѣнка Шпірера не знала, а потôмъ зробивъ зъ нимъ такій ґешефтъ, що 5-лѣтный сынъ Вайхсельбавма мавъ оженити ся зъ 4-лѣтною дочкою Шпірера и для будучихъ молодыхъ купили оба при улици Шептицкихъ дôмъ за цѣну 10.650 зр., розумѣєсь, за грошѣ Шпірера, перехованѝ у Вайхсельбавма, а дôмъ записали по половинѣ не на дѣтей а на себе. Такимъ способомъ прийшовъ Вайхсельбавмъ до „каменицѣ“ у Львовѣ и хотѣвъ вже заинтабульовати себе, коли наразъ о цѣлôмъ „ґешефтѣ“ довѣдалась жѣнка Шпірера и всьо попсувала, бо донесла до суду, а прехитрого Вайхсельбавма власти приарештували, и теперь поставили передъ судъ присяжныхъ.

— **Де дѣвають ся галицкѝ раки?** Завдяки галицкимъ торговельникамъ починають вже и галицкѝ раки примусово еміґрувати зъ своихъ рѣкъ до — синього Дунаю. Торговельники высылають до Вѣдня цѣлыми бочками ловленѝ головно въ окрузѣ кôлькохъ миль вôдъ Львова раки, а вѣденьскій комісаріятъ торговый забирае ихъ та пускае въ Дунай, бо не мають приписанои закономъ величины и самицѣ бувають ловленѝ въ заказанôй порѣ. Такъ отже навѣть галицкѝ раки сунуть на захôдъ.

— **Самоубійство.** Нинѣ рано около 7-ои годины прийшла якась порядно одѣта около 30-лѣтъ маюча женщина до каменицѣ въ ринку пôдъ ч. 8 и кинулась зъ ґанку третого поверха на подвôрє. Прикликаный лѣкарь сконстатувавъ, що нещасливôй, котра ще давала знаки житя, взяи поломили ся. Хто она и яка була сего еѣ поступку причина, не знати.

— **Смѣлый рабунокъ.** Въ Перемышли сталась така подѣя: О 1 год. въ пôвночи дня 17 с. м. замкнувъ шинкарь Нафталі Берґеръ за собою дверѣ вôдъ шинку и давъ стоячôй побôчь сестрѣ своѣй цѣлоденный наторгъ 130 зр. Въ той хвили прискочивъ якійсь незнакомый чоловѣкъ, и ударивши переляканy сильно кулакомъ меже очи, вырвавъ ѣй хустку зъ грошми, выхопивъ ся и щезъ безъ слѣду въ заулкахъ жидôвского мѣста.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 20 мая. Въ клюбѣ Гогенварта дававъ вчера міністеръ фінансôвъ подробнѝ поясненя въ справѣ управильненя валюты, при чôмъ вывязала ся бôльше якъ двогодинна дебата. Міністрови ставлено переважно пытаня о вплывѣ того управильненя на интересы рôльничѝ а міністеръ вôдповѣдавъ на нихъ основно. Члены клюбу и гостѣ були зовсѣмъ вдоволенѝ вôдповѣдями п. міністра и зробили ему вôдтакъ овацію.

Атины 20 мая. Родина королевска выѣхала вчера до Копенгаґи.

Петербургъ 20 мая. Постановлено будувати стратеґічну зелѣзницю надъ Нарвою. Кошты будовы будуть выносити $4^{1}/_{2}$ міліона.

Парижь 20 мая. На радѣ міністрôвъ предложивъ міністеръ судôвництва проектъ змѣны закона прасового заводячій превентивну цензуру и дозваляючій арештувати журналістôвъ.

Константинополь 20 мая. Россійскій амбасадоръ Нелидовъ выѣхавъ на чотиронедѣльный урльопъ.

Надôслане.

Подяка.

Высокоповажаному Духовеньству, мѣсцевому хорови спѣвацкому, охотничôй сторожи огневôй и всѣмъ, котрѝ помершому Отцеви нашому, Павлови Левитовичови, воякови зъ 1830/31 року, вôддали послѣдну прислугу, щире: „Спаси Бôгъ!“ складае

въ жалобѣ позôстала родина

Лучицѣ въ маю 1892

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватни̂“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує и спродає

ВСЯКИ̂ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадпои провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

4½% листы гіпотечни̂.
5% листы гіпотечни̂ преміовани̂.
5% листы гіпотечни̂ безъ премія.
4½% листы Тов. кредитового земс.
4½% листы Банку краевого.
4½% пожичку краеву галицку.

4% пожичку пропінаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
4½% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% пожичку пропінаційну угорску.

4% угорски̂ Облигаціи индемнизаційни̂,
котри̂ то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купує и продає **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймає вôдъ Вп. купуючихъ **всяки̂ выльосовани̂, а вже платни̂ мѣсцеви̂** паперы цѣнни̂, якъ **также купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи**, а противно **замѣсцеви̂ лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.**

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котри̂ самъ поносить. 2

Антикварска оферта.

» МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ «

4 (найновѣйше) выданє

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ нови̂, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакотками, также по цукорняхъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансови̂ и господарски̂ обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, яки̂ на насъ накладає побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстає **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаємо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богати̂ змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11.

ПРИГОТОВЛЕНЄ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВИ̂ ШКОЛЫ

починає ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Поручає ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера **у Львовѣ.** 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.